

NORMAN VINSENT PIL

MOĆ

POZITIVNOG

ŽIVLJENJA

Prevela Tanja Milosavljević

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

Naziv originala:

Norman Vincent Peale

THE POWER OF POSITIVE LIVING

Copyright © 1990 by Norman Vincent Peale

This translation published by arrangement with Image,

an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03089-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

It's Alright Ma I'm Only Bleeding (Bob Dylan) © 1965 Warner Bros., Inc. Sva prava pridržana. Korišćeno uz dozvolu.

Odlomci iz lične prepiske preštampani s ljubaznim odobrenjem pojedinačnih autora.

Autor zahvaljuje na odobrenju da citira delove ranije objavljenih radova:

Deo materijala koji se nalazi u ovoj knjizi adaptiran je iz časopisa *Guideposts (Putokazi)*, a zaštićen je autorskim pravom Guideposts Associates Inc., Carmel, New York 10512.

Odlomci iz *The Greatest Risk of All*, od Voltera Andersona. Copyright © 1988 by Walter Anderson. Preštampano s odobrenjem Houghton Mifflin Co.

Odlomci iz *A Fortune to Share*, od Vašnija Janga. Copyright 1931. Preštampano s odobrenjem Harper & Row, Publishers, Inc.

Odlomci iz *Peace, Love & Healing: Bodymind Communication and the Path to Self-Healing: An Exploration*, od Bernarda S. Zigela, M. D. Copyright by Bernard S. Siegel, M.D. Preštampano s odobrenjem Harper & Row, Publishers, Inc.

Odlomci iz *Head First: The Biology of Hope*, od Normana Kazensa. Copyright by Norman Cousins. Preštampano s odobrenjem Duttona, oznaka New American Library, odeljenje Penguin Books USA.

Odlomci iz *Starting Over* od Dajane Hejls, časopis *McCall's*, maj 1988. Preštampano s odobrenjem autora.

Odlomci iz *Career Charisma* od Filis Šnajder. Preštampano s odobrenjem časopisa *Working Woman*. Copyright © 1988 WWT Partnership.

Odlomci iz članka Sintije K. Čendler i Šeril A. Kolander, preštampani s odobrenjem *Educational Digest Magazine*, izdanje Zanny Ltd., Unionville, Canada.

Odlomci iz članka o Filis Diler, od Džona Mekolistera, preštampani s dozvolom *The Saturday Evening Post*, copyright © 1989.

Posvećeno
Džonu M. i Elizabeti P. Alen,
mom zetu i kćerki,
u znak zahvalnosti
za njihovu pomoć u radu na ovoj knjizi
i ljubav koju mi uvek pružaju

REČI ZAHVALNOSTI

Ova knjiga nije delo jednog čoveka. Mnogi ljudi su mi pomogli i želim da im izrazim svoju iskrenu zahvalnost.

Ovu knjigu nikada ne bih napisao da nije bilo entuzijastičke saradnje i vrednog rada moje sekretarice Sibil Lajt. Njene sugestije su uvek bile korisne.

Ričardu Šnajderu, glavnom uredniku časopisa *Guideposts* (*Putokazi*), dužan sam za važna istraživanja, zanimljiv i značajan materijal i pomoć u uređivanju. Zahvalan sam mu na njegovom vrednom doprinosu ovoj knjizi.

Eriku Felmanu, Roku Muranu i Riku Koku, direktorima Fondacije za hrišćansko življenje i odgovornima za časopis *PLUS*, želim da izrazim svoju duboku zahvalnost za savete i konsultacije.

Svom zetu i kćerki, Džonu Miltonu Alenu i Elizabeti Pil Alen, zahvaljujem na podršci i savetima kojima su mi pomagali tokom rada.

Moja supruga Rut Staford Pil dala je vredan uređivački doprinos, a njena vera u ovu knjigu značila mi je ogromnu podršku. Zahvaljujem joj od srca.

Pat Kozman, bivša glavna urednica izdavačke kuće Dabldej i urednik ove knjige, svojom uredničkom veštinom, mudrim

prosudivanjem i entuzijazmom dovela je ovaj projekat do ostvarenja.

Svima njima, kao i onima koje sam citirao u ovoj knjizi, dugujem duboku zahvalnost.

Norman Vinsent Pil

PREDGOVOR

Godine mog života su uglavnom bile veoma srećne, ali – kao što je to slučaj sa svima nama – neke i nisu. Međutim, i te su mi drage, jer tuga i nevolja su veliki učitelji. Da njih nije bilo, ne bih umeo toliko da cenim svoje srećne dane.

Ali, ja sam u biti jedan srećan čovek, nisam ni nezadovoljan ni prazan, a svakako nisam ni otupeo. Štaviše, vrlo sam živahan. Katkada se pitam da li možda nešto nije u redu sa mnom. Može li biti da danas, kad se čini da je svetac zaštitnik društva postao Sveti Vitus, ja nisam od onih koje on čuva?

Pored toga, ja istinski volim svoju ženu. Dozvolite mi da na kratko odlutam u prošlost. Razgovaram s nekim studentima u foajeu Metodističke crkve Univerziteta u Sirakuzi, jednog lepog oktobarskog dana davne godine Gospodnje 1927. Odjednom, vrata se širom otvaraju i naspram zlatnog jesenjeg poslepodneva ukazuje se lik prekrasne plavuše. Moje srce zastaje. Nikada je ranije nisam video, ne znam njeno ime, ali znam da je ona prava.

Bile su mi potrebne dve godine da je ubedim, ali, evo, u braku smo već šezdeset godina i uprkos mnogim pričama o razdvajanjima i razvodima u poznom dobu, nas dvoje se i dalje volimo. Šta je to sa mnom? A s njom?

To što sam zaista srećan jedan je od glavnih razloga što sam tako zabrinut za one koji to nisu. Takođe, brine me i činjenica da

nesrećnim ljudima pomalo „kašljuca motor“; zato ne ispoljavaju svoju punu kreativnost, a društvo zbog toga strada.

Stoga sam odlučio da ponovo pokušam da učinim nešto u vezi s tim. Ali, šta mogu da učinim ja, jedan čovek? Da držim govore? Zaista ih još uvek držim, širom sveta, međutim, istini za volju moram priznati da svaki govor prohuji s vihorom onog časa kad napustite govornicu.

Ali, mogao bih da napišem još jednu knjigu. Potrajala bi duže od govora. A znam šta knjiga može, pošto sam ih do sada napisao trideset i pet. One su poput onih starih stihova Henrija Longfellowa:

*Odapeh strelu, ona polete,
Pade na zemlju, nisam znao gde...
Mnogo kasnije, nađoh tu strelu
U hrast zabodenu, još uvek celu...*

Verujem da, kada pronađemo nešto veoma vredno, imamo obavezu i zadovoljstvo da to podelimo s drugima.

Stoga ću, na stranicama koje slede, jednostavnim rečima opisati šta sam to pronašao što mi je pomoglo, što mi je promenilo život. Siguran sam da će se ista divna stvar i vama dogoditi. Verujem da će promeniti i vaš život. Ako posle čitanja ove knjige otkrijete novi smisao, ispunjeniji život i dublju sreću, onda će njena svrha biti ispunjena. Nadam se da ćete iz nje izvući sve to, i još više. Snagom pozitivnog življenja, želim vam sve najbolje u životu.

POGLAVLJE 1

POZITIVNO MIŠLJENJE JOŠ UVEK FUNKCIONIŠE!

Jednog nezaboravnog dana desilo mi se monumentalno otkriće. Otkrio sam da mogu svima da pomognem, a to je upravo i razlog što vam ovo pričam. Dan je počeo kao i svaki drugi. U devet ujutru imao sam čas iz predmeta zvanog „ekonomija dva“, a predavao ga je profesor Ben Arnson. Kao i obično, ušunjao sam se u učionicu i pronašao sedište u poslednjem redu, toplo se nadajući da ću ostati neprimećen.

Vidite, bio sam izuzetno stidljiv. Ako ste ikada bili tako stidljivi i povučeni kao ja, razumećete moj jad i nesreću. S bednom slikom o sebi i isto tako jadnim samopoštovanjem, imao sam malo samopouzdanja. „Ne mogu“ je bio tipičan način na koji sam reagovao na svaki izazov. Kroz život sam, da tako kažem, išao puzeći, sve do tog dana kad sam otkrio nešto što je bilo toliko značajno da je predstavljalo potpuni preokret.

Na moj užas, profesor me je prozvao da objasnim poentu današnje lekcije. Uvek sam vredno učio i tu materiju sam veoma dobro znao. Ali, istovremeno sam se užasavao javnih istupanja. Drhtavih kolena ustao sam da odgovaram da bih se, premeštajući

se nervozno s jedne noge na drugu, konačno skljkao natrag na stolicu, svestan ne samo da sam nespretno odgovarao već i da sam sebe izložio podsmehu.

Pred kraj časa profesor je podelio neka zaduženja i zaključio sa: „Pile, molim te da ostaneš posle časa. Hoću da popričam s tobom.“ Tresući se kao prut, čekao sam dok svi studenti nisu izašli i zatim drhtavim glasom upitao: „Želeli ste da me vidite, profesore?“

„Da. Dođi i sedi preko puta mene, s druge strane katedre“, rekao je dr Arnson. Sedeo je i igrao se gumicom za brisanje, posmatrajući me prodornim pogledom. Tišina je postajala sve teža.

„Šta se, za ime sveta, događa s tobom, Pile?“, upitao je napokon. Zatim je nastavio: „Moj predmet ti dobro ide. Verovatno ćeš imati desetku. Ali, kad zatražim od tebe da govoriš, ti deluješ strašno zbunjeno, pričaš nešto nepovezano i onda se crven kao rak skljokaš natrag na stolicu. Sinko, šta je to s tobom?“

„Pojma nemam, profesore“, promrmljao sam, sav ojađen, „valjda imam kompleks niže vrednosti.“

„Da li bi želeo da ga prevaziđeš i ponašaš se kao muškarac?“

Klimnuo sam potvrdno. „Dao bih sve da ne budem ovakav. Ali, ne znam kako.“

Profesorov lik je postao blag. „Možeš da prevaziđeš to, Normane, tako što ćeš učiniti isto što sam i ja učinio da bih prevazišao sopstveno osećanje inferiornosti.“

„Vi?“, uzviknuo sam. „Vi ste bili ovakvi, kao ja?“

„Upravo zato sam i mogao da primetim iste simptome kod tebe“, odvratio je profesor.

„Ali, kako vam je uspelo da prestanete da budete takvi?“, pitao sam.

Njegov odgovor je bio tih, ali sam ipak osetio prizvuk pozitivnosti. „Naprosto sam zamolio Gospoda da mi pomogne; *verovao* sam da On to može... i On mi je pomogao.“

Posmatrao me je i soba se načas ispunila tišinom. „Idi sada, Pile“, rekao je, „i uvek imaj na umu: veruj u Boga i sebe.“ Govoreći to, rukom mi je dao znak da odem i počeo da skuplja svoje papire.

Prošao sam dugačkim hodnikom i nastavio niz široko stepenište na ulazu u zgradu fakulteta. Na četvrtom stepeniku odozdo, stao sam. Koliko znam, taj stepenik je još uvek tamo. Stojeći tako, pomolio sam se. Čak i danas, nekih sedamdeset godina kasnije, jasno se sećam svake svoje reči: „Gospode, Ti možeš od pijanice da napraviš trezvenjaka; Ti možeš da pretvoriš lopova u poštenjakinju. Zar ne možeš onda i smušenjaka kao što sam ja da pretvoriš u normalnog čoveka? Pomozi mi, molim te! Amin.“

Dok sam stajao na tom stepeniku, prožeo me je čudan osećaj spokoja. Očekivao sam da se tog trena, na tom mestu, desi čudo, i ono se zaista desilo. Ali, kao što često biva kada je reč o velikim promenama, zbilo se tek posle izvesnog vremena.

Nekoliko dana kasnije, drugi profesor, starešina moje grupe, pozvao me je u svoju kancelariju i dao mi jednu knjigu, *Kazivanja Ralfa Valda Emersona*. „Pročitaj Emersona“, rekao mi je, „i naučićeš da se velike stvari mogu desiti uz pomoć ispravnog razmišljanja.“ Kasnije mi je drugi profesor dao *Razgovore sa samim sobom* Marka Aurelija, koji su zaista učili da život postaje ono što mislimo. Uvek ću biti zahvalan tim ljubaznim fakultetskim profesorima za njihovo nastojanje da naprave nešto od mladog čoveka koji je težio manjem od svojih mogućnosti.

Oh, uvek sam bio vredan, a vredni ljudi postižu nešto zahvaljujući svojim radnim navikama. Ali, u mislima sam tretirao sebe kao neuspešnog. A čovekove misli određuju njegov život, tako da

čak ni predan rad nije mogao da kompenzuje nedostatke u procesu razmišljanja.

Međutim, uz pomoć takvih profesora, imao sam sreću da iskoristim prednosti sistema ideja koji mi je vremenom pomogao da prevladam svoja osećanja inferiornosti i neadekvatnosti. Osećaj olakšanja koje su mi donele te ideje bio je tako ispunjen radošću i tako divan, da sam i drugima koji su imali problem sličan mome morao da kažem da mogu da se oslobode svoje bede. Osnovni princip tih ideja bila je gotovo neverovatna moć pozitivnog mišljenja.

Primenjujući te principe otkrio sam da čak i ja, obična i prosečna osoba, mogu u životu da prođem mnogo bolje nego što sam prolazio. Oslobađanje ličnog potencijala bilo je nešto toliko neverovatno da sam pozeleo da i svi drugi takozvani obični ljudi saznaju da mogu da postanu vanserijski.

Međutim, mimo pozitivnog mišljenja otkrio sam da postoji vitalan princip, bez kojeg bi ono bilo od male koristi. To je pozitivna *vera*. Mišljenje je telo rakete. *Vera* je gorivo koje je odnosi do zvezda. Mišljenje je rađanje dela. *Vera* je ta koja ga ostvaruje.

Na primer, nedavno sam pročitao članak u *Harvardskom poslovnom pregledu* u kojem je direktor oblasne filijale Metropolitena, kompanije koja se bavila osiguranjem života, izneo opažanje da agenti osiguranja imaju bolji učinak u takmičarskoj sredini kakvu predstavljaju velike agencije nego u malim kompanijama. Da bi dokazao svoje stanovište, postavio je svojih šest najboljih agenata da rade pod upravom njegovog najboljeg pomoćnika direktora. Objavio je sledeće rezultate: „Kratko vreme pošto je napravljen ovaj izbor, zaposleni su ovu odabranu grupu počeli da nazivaju supertimom, zbog pravog borbenog duha koji su razvili

zajedničkim radom. Njihov radni elan tokom prvih dvanaest nedelja uveliko je premašio naša najoptimističnija očekivanja...”

Zašto? Lako je videti. Prodavci koji znaju da se na njih gleda kao na „supertim“ *veruju* da su najbolji i bore se da budu u skladu s tom predstavom o sebi. Na neki način, to je donekle slično teoriji o „proročanstvu samoispunjenja“, prema kojoj ljudi – svi, i deca i odrasli – imaju tendenciju da postanu ono što se od njih očekuje.

A pogledajte samo šta se desilo s grupom agenata iste kompanije koji su smatrani „prosečnima“. U uobičajenim uslovima oni bi verovatno nastavili da ostvaruju prosečan broj prodaja. Međutim, izuzetna i dinamična pomoćnica direktora koja je vodila tu grupu *verovala* je da su ona i njeni agenti sposobni koliko i rukovodilac supertima i njegovi ljudi. Štaviše, ubedila je svoje agente da mogu da nadmaše prodaju supertima. Odgovarajući na izazov, ti „prosečni“ agenti, koji su *verovali* da to mogu, povećali su svoju prodaju u većem procentu nego što je to uspeo supertim. Ona ih je naterala da ispune njeno proročanstvo – tako što je verovala u njih.

Toliko može vera.

Izaberite u šta ćete verovati. Setite se, oni navodno prosečni agenti ne bi nikada povećali svoju prodaju da su nastavili da veruju kako su prosečni.

Ovakvi primeri me teraju da shvatim da je ljudsko razmišljanje vrlo čudna i komplikovana mešavina. Neki su ljudi stabilni i pouzdani od detinjstva do starosti. Oni se retko nađu u sukobu sa sobom.

U školi dobijaju dobre ocene, potom se dobro pokažu na poslu i ide im lepo, nekima čak i veoma lepo. Drugi su lošije organizovani i traće svoju sposobnost u pogrešnoj oblasti, tako da o njima s tugom govorimo: „Šteta, nekad je toliko obećavao.“

Neki, naizgled, psihički i emocionalno odlično organizovani, postanu neorganizovani i, uprkos svojim urođenim sposobnostima, upropašćavaju jednu šansu za drugom. Neki, pak, izuzetno obdareni divnim karakternim osobinama, kao da nemaju određen cilj ili kapacitet da donesu čvrste odluke. Naposljetku pretrpe emocionalni krah. Čuli ste za neke poznate ličnosti s Vol strita koje su završile u zatvoru, za dostojanstvenike kojima su zbog nedostatka etičkih standarda oduzeta visoka zvanja. Ova naša vremena vrve takvim olupinama, a mnogi od njih su uz odgovarajuću samokontrolu mogli postati vođe ili direktori najvišeg ranga.

Zbog čega je neko uspješan, a neko nije? Zbog čega nas neko prijatno iznenadi, a neko razočara? Verujem da znam odgovor.

Primera radi, dopustite da vam ispričam o čoveku koga sam poznao pre mnogo godina. Setio sam se njega jedne nedavne večeri, za vreme svog boravka u Kolambasu (Ohajo), gde sam bio angažovan kao govornik. Iz moje hotelske sobe, koja se nalazila na dvadeset i osmom spratu, gotovo ceo grad se video kao na dlanu. Opazio sam skupinu starih kamenih zgrada za koje sam, kao nekadašnji stanovnik Kolambasa, dobro znao da čine Državni zatvor Ohaja.

Često mislim na mladiće i devojke iz moje mladosti, provedene u gradovima i varošima Ohaja u kojima sam živio – Sinsinati, Kolambas, Belfontejn, Delaver – i milo mi je što mogu da kažem da su praktično svi oni imali dobar život, neki čak izuzetno dobar. Međutim, posmatrajući zgrade Državnog zatvora, setio sam se i jednog koji nije. Blagosloven šarmantnim karakterom i mozgom dovoljno dobrim da na fakultetu diplomira s najvišim ocenama, bio je poslednja osoba za koju smo očekivali da bi mogla da završi u zatvoru. Odrastao je u lepoj varošici, postao direktor lokalne banke i veoma poštovan građanin. Toliko je bio aktivan

na društvenom planu da su ga ljudi pominjali kao kandidata za Kongres. Pričalo se čak da je to već gotova stvar.

Potom se oženio lepom i bogatom devojkom iz Čikaga. Atraktivni par je ušao u najviše krugove lokalnog društva. On je obožavao svoju suprugu i pružao joj sve što je želela. Kako izgleda, ona je mislila da njen suprug finansijski stoji bolje nego što je zapravo bio slučaj. I tako su počeli da uživaju u skupim putovanjima i krstarenjima, na šta je on u potpunosti trošio svoju inače veliku platu.

Jedne večeri, kad je ostao sam u banci da bi pozavršavao neke hitne poslove, pala mu je na um jedna misao: mogao bi da „pozajmi“ nešto gotovine. Kontrolor iz centrale trebalo je da dođe tek za mesec dana. Situacija na berzi bila je više nego povoljna. Mogao je da zaradi bogatstvo, pritiskala ga je misao. Zatim bi vratio „pozajmljeni“ novac, a zarada bi ostala njemu. Međutim, budući da je bio častan čovek, odbacio je tu misao.

„Misao je preteča dela“, rekao je Tomas Karlajl, slavni engleski književnik. Kakva snažna istina! Sledeće večeri opet je ostao sam u banci, a misao se vratila. Ovog puta, njegov psihički otpor je bio slabiji i ruka je posegla i počinila delo sugerisano mišlju.

Situacija na berzi počela je da se komplikuje, a bančin kontrolor se pojavio ranije nego što ga je očekivao. „Pozajmica“ je otkrivena, i velika gvozdena kapija Državnog zatvora Ohaja se s treskom zatvorila za dobrim čovekom koji je pogrešno mislio.

Godinama posle toga bankarova kćerka je došla na razgovor sa mnom, u moju njujoršku kancelariju. „Uvek sam patila zbog svog oca“, rekla je. „Poštovala sam ga i volela. Dakle, želela bih da znam, da li je moj otac slabić. Ili loš čovek. Poznavali ste ga. Recite mi, molim vas.“

„Ne, nije bio loš čovek“, odvratio sam. „A ne mislim ni da je slabost bila njegov problem. Bio je inteligentan. Problematično je, međutim, bilo njegovo razmišljanje.“

Uspeo sam da utešim i ohrabrim njegovu kćerku i srećan sam što mogu da kažem da se ovaj čovek, pošto je odužio svoj dug društvu, vratio u okrilje svoje porodice.

Kad sam rekao „problematično razmišljanje“, hteo sam da kažem da je negativno mislio. O svojoj supruzi je automatski razmišljao kao o nežnoj, neparfemisanoj i lepoj glupači. Da je pozitivno mislio o njoj, video bi je onakvu kakva je zaista i bila, inteligentna i snažna žena. Dokazala je to svojim postupcima posle njegovog hapšenja. U tom slučaju bi joj iskreno izneo pravo stanje svojih finansija i siguran sam da bi njih dvoje već pronašli načina da to reše. Jer, zaista su se voleli. A kad se dvoje vole, onda ništa nije nemoguće.

Međutim, to je nevolja sa svima koji krenu pogrešnim putem. Možda im on izgleda kao najlakši i najbrži put. Ali, Hristos nas uči: „... jer su široka vrata i širok put što vodi u propast...“ (Jevanđelje po Mateju, 7:13). Oni koji čine zlo često su pametni i biva katkada da se na neko vreme izvuku sa svojim nepoštenjem. U osnovi su, međutim, ipak glupi, jer na kraju ipak budu uhvaćeni, kao što svedoče ove doskorašnje volstritske veličine koje su nekad smatrane za najprepredenije ljude iz „Ulice“.

Koliko je Karlajl bio u pravu: „Misao je preteča dela.“ Ta početna misao, ako se zadrži na umu, postaje iskra koja pali plamen akcije. A uspeh ili neuspeh zavise od toga da li je misao pozitivna ili negativna.

Podjednako je važno ono što sledi za tom mišlju. To je „proces razmatranja“, ili način na koji *postupamo* s problemom ili mogućnošću.

Na mom pisaćem stolu nalazi se kopija Rodenovog remek-dela *Mislioca*. Kad god iskrsne neki problem, pokušavam da podsetim sebe: „Budi mislilac. Razmisli o ovome kroz jedan hladnokrvan i intelektualan proces. I, Normane“, kažem sebi, „za ime sveta, ne daj da te u odlučivanju ponesu osećanja.“

Da, ta statuica me je poštedela mnogih glupih postupaka. Oh, naravno, imam i ja svojih nesrećnih trenutaka. Ko god to ne priznaje, na putu je da upadne u nevolju. Jer, čak i najpametniji ljudi umeju da počine zapanjujuće gluposti. Zaštititi se od toga znači razmišljati, uvek razmišljati. A najvažnije je moliti se; molitva je za mene najviši oblik razmišljanja. Jer tada su vaše misli usklađene s Bogom, a On vidi mnogo dalje od vas.

Dozvolite da vam ispričam nešto o vremenima kada je ovakvo razmišljanje imalo presudan uticaj na karijeru jednog čoveka.

Njegovo ime je Li Bak.

Jedan od verovatno najkritičnijih dana njegovog života počeo je jednog aprilskog poslepodneva 1974, dok je sedeo za pisaćim stolom u svojoj kancelariji, u kompaniji Njujork lajf, na Menhetnu, u Njujorku.

„Gospodine Bak“, rekla je njegova sekretarica, „predsednik odbora želi da vas vidi.“

Li je bio uzbuđen. Dugo je čekao na ovaj poziv, jer je bio siguran da će mu biti ponuđen posao za kojim je čeznuo: stariji potpredsednik marketinškog odeljenja.

To je bio njegov cilj još otkad je pre dvadeset godina došao u kompaniju. Vredno je radio, napredujući do svog sadašnjeg mesta zonskog potpredsednika prodajnog odeljenja koje je pokrivalo istok SAD. Očekivao je da će na novom radnom mestu biti zadužen za svih deset hiljada prodavaca osiguranja koliko ih je

kompanija imala u celim Sjedinjenim Državama, što je bila najvažnija faza u operacijama njujorške centrale.

Predsednikova kancelarija nalazila se sprat više i, da bi uštedeo vreme, popeo se stepenicama. Na vrhu stepenica zastao je i uradio ono najvažnije što čovek može da uradi. Odvojio je trenutak da razmisli i pomoli se. Molio se da mu budu podarene mudrost i smirenost da prihvati sve što se desi i izvuče iz toga najviše što može.

Nekoliko minuta kasnije stupio je u veliku, tepisima zastrtu predsednikovu kancelariju, u kojoj su teške zavese prigušivale zvuke saobraćaja koji su dopirali s Avenije Medison. Sedokosi predsednik se rukovao s Lijem, zamolio ga da sedne, a potom mu saopštio šokantnu vest.

„Li“, rekao je, „Džordž će biti stariji potpredsednik u odeljenju marketinga. A ti ćeš biti stariji potpredsednik u grupnom marketingu. Pristaješ?“

Predsednik je bio pomalo nervozan; znao je za Lijevu reputaciju naprasitog čoveka.

Li ga je posmatrao, šokiran. Za njega je grupno odeljenje, koje su mnogi smatrali pastorčetom kompanije, predstavljalo nazadovanje. To odeljenje je prodavalo grupne polise kompanijama i organizacijama i odrađivalo samo mali procenat posla za koji je marketing inače zadužen.

Oblio ga je talas razočaranja i besa. Ali samo na trenutak. Zahvaljujući, siguran sam, molitvi na vrhu stepeništa, bio je u stanju da se zavalj dublje u fotelju i izusti: „U redu.“

Predsednik je bio iznenađen; zatim su on i Li porazgovarali o onome što bi se dalo uraditi s grupnim odeljenjem. Mnogi muškarci ili žene smatrali bi ga stepenicom niže, ali Li je odlučio da od njega napravi dobru priliku.